

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ...

...ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ
Η ΑΡΧΗ.

ΟΙΜΩΓΗ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

Οι σειρήνες ηχούν σαν κραυγές μες στ' αυτιά μου. Ουρλιάζουν, μου καίνε το δέρμα. Για μένα έρχονται; Τι έκανα; Γιατί βιάζονται τόσο πολύ; Θεέ μου, εγώ το έκανα αυτό. Όχι, δεν μπορεί. Τα χέρια μου δεν θα σε έσπρωχναν ποτέ. Όχι, όχι προς τα κάτω. Εγώ ήθελα μόνο να σε ανεβάσω ψηλά, όσο πιο ψηλά μπορούσα. Πού είσαι; Σε βλέπω από το θεωρείο. Έχω τη μοναδική ευκαιρία να παρακολουθήσω όλη την παράσταση χωρίς να με ενοχλεί κανείς. Έχεις τον πρωταγωνιστικό ρόλο σε ένα μονόπρακτο που κανένας ηθοποιός δεν έχει καταφέρει ακόμα να ανεβάσει με τέτοια τραγικότητα. Ο Ευριπίδης αναμφισβήτητα θα με ζήλευε. Είσαι ο κορυφαίος του Χορού. Είσαι ο υποκριτής. Ή μήπως είμαι εγώ; Όχι, όχι. Είμαι θεατής. Σε βλέπω να πέφτεις. Είσαι στον αέρα. Προσγειώνεσαι στο πεζοδρόμιο που χθες έπεσε η μπάλα του παγωτού σου. Σοκάρομαι με τα εφέ που σκέφτηκε ο σκηνοθέτης. Είναι αληθινά. Το αίμα σου δίνει στον δρόμο το χρώμα του πάθους. Λάθος. Ποιος είπε ότι το μαύρο είναι το χρώμα του πόνου; Κι άλλο λάθος. Μήπως σκηνοθετικός; Περιμένω να σηκωθείς, μα δεν το κάνεις. Κραυγάζω, μα δεν ακούγομαι. Μέσα μου το τέρας φωνάζει, κάνει τα πάντα για να σε ξυπνήσει. Εξακολουθείς να

κείτεσαι. Τι υποκριτικό ταλέντο είναι αυτό; Πόσο διαρκεί η παράσταση; Σήκω κι έλα να φάμε. Έχει μουστοκούλουρα στην κουζίνα και θα κρυώσουν. Πάντα τα ήθελες ζεστά.

Οι σειρήνες έρχονται ακόμα πιο κοντά, τις νιώθω σαν κοριούς πάνω στο δέρμα μου που προσπαθούν να ρουφήξουν κάθε ίχνος ζωντανίας. Η ζωή σου έχει τελειώσει. Δεν αναπνέεις. Η παράσταση έλαβε τέλος.

Αστυνόμος Θεοδοσίου

Η αστυνόμος Θεοδοσίου πατάει το μπουτόν του ανελκυστήρα. Νιώθει το κεφάλι της έτοιμο να σπάσει. Καλύπτει το πρόσωπό της με το ένα χέρι προσπαθώντας να αποφύγει το φως του ισογείου. Νιώθει τη μυρωδιά της κανέλας στο άρωμά της. Στο δικό της άρωμα. Την ηρεμεί προσωρινά, αλλά το φως της επιτίθεται στα μάτια. Όλα την ενοχλούν αυτή τη στιγμή. Το ασανσέρ δεν υπακούει, σαν να θέλει να την εμποδίσει να φτάσει σπίτι της. Αναρωτιέται αν έχει χαλάσει ή το κρατάει κάποιος και χτυπάει την πόρτα, μήπως και από ευγένεια ντραπεί και το αφήσει.

Ο ανελκυστήρας επιτέλους μπαίνει σε λειτουργία. Τον ακούει να κατεβαίνει, έχοντας τώρα τα μάτια της κλειστά. Η πόρτα του ανοίγει και η Λουκία καλησπερίζει την ένοικο του τετάρτου. Τυχαίνει να είναι και σπιτονοικοκυρά της.

«Καλά είστε;» προφέρει με εμφανή κούραση. Οι δυο μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια της κατηφορίζουν ένα χιλιοστό πιο κάτω.

«Καλά, καλά, κορίτσι μου. Εσύ τώρα επιστρέφεις;»

«Ναι, κυρία Αριστέα. Είχαμε δύσκολη μέρα στο τμήμα, ξέρετε πώς είναι».

Ο γιος της είναι αστυνομικός και συχνά μένει ξάγρυπνη

νύχτες ολόκληρες περιμένοντάς τον να γυρίσει. Ποτέ της δεν χώνεψε το γεγονός ότι πήγε κι έγινε ένας απ' αυτούς. Έτσι αναφέρεται στους αστυνομικούς: *Αυτοί*.

«Πάλι χωρίς στολή, κορίτσι μου;» τη ρωτάει.

«Τα είπαμε αυτά, κυρία Αριστέα. Δεν φοράω πάντα στολή στη δουλειά, δεν είμαστε όλοι στα ίδια πόστα» της αποκρίνεται κοφτά για να της δώσει να καταλάβει πως δεν έχει πρόθεση να πιάσει την κουβέντα. Θέλει διαολεμένα να κλείσει την πόρτα του ασανσέρ και να ανέβει στο σπίτι.

«Να μη σε κρατάω, κορίτσι μου. Πάω να πετάξω τα σκουπίδια εγώ» προφέρει βηματίζοντας προς την έξοδο, όταν γυρνάει ξαφνικά προς το μέρος της αστυνόμου. Α, το διαμέρισμα κάτω από το δικό σου ξενοικιάστηκε. Έφυγε ο φοιτητάκος που έμενε, πήρε πτυχίο, κι άντε τώρα να ξαναβρώ άνθρωπο εμπιστοσύνης» αναφωνεί. «Αν ακούσεις τίποτα, Λουκία μου, έχε με στον νου σου, ναι; Θα βάλω και το ενοικιαστήριο από αύριο, έξω στην κολόνα. Κι εκείνον έτσι τον είχα πιάσει, μη νομίζεις. Λοιπόν, έφυγα, έφυγα, σε χαιρετώ».

Της γνέφει καταφατικά και την καληνυχτίζει. Η Λουκία θυμάται ότι πρέπει να μειδιάσει έστω και λίγο ως «ευχαριστώ» στη μείωση του ενοικίου που συμφώνησε να της κάνει η Αριστέα τις προάλλες.

«Καλό σας βράδυ».

Πατάει επιτέλους το κουμπί του ορόφου της και φτάνει στο διαμέρισμά της, αδιαφορώντας για ενοίκους και ενοικιαστήρια. Από μέσα ακούγεται η Φαίδρα, που δεν έχει σταματήσει να γρατζουνάει την πόρτα. Εκείνη επιταχύνει για να ξεκλειδώσει, δεν είναι ώρα για περιττά έξοδα. Οι πόρτες στοιχίζουν ένα κάρο λεφτά.

Η γάτα την περιμένει πώς και πώς. Ακόμα δεν έχει συνηθίσει την πολύωρη απουσία της κι ας της έλεγαν όλοι πως είναι ευκολότερο να έχει κανείς γάτα. «Είναι ανεξάρτητη βρε, δεν θα σε ενοχλεί σε τίποτα». Προς το παρόν, η Λουκία έχει σχηματίσει άλλη άποψη. Πιθανώς να πρόκειται για ψυχή σκύλου εγκλωβισμένη σε σώμα γάτας. Καμία αυτονομία, καμία ανεξαρτησία. Δεν την ενοχλεί όμως. Ούτε η ίδια φημίζεται για την ανεξαρτησία της. Προτιμά να εξαρτάται από τη Φαίδρα και η Φαίδρα από εκείνη. Ή μάλλον όχι. Εκείνη όχι. Εκείνη δεν θέλει να εξαρτάται. Αρκετά εξαρτήθηκε στο παρελθόν. Αρκετά έμεινε καθηλωμένη. Τώρα είναι ώρα για δράση. Άμεση δράση!

Ανάβει τον θερμοσίφωνα και εύχεται να μην αργήσει να ζεσταθεί το νερό. Θέλει να το νιώσει καυτό πάνω στο δέρμα της, σαν το χάδι ενός εραστή. Το έχει ανάγκη. Άλλωστε είναι το μόνο χάδι που της έχει απομείνει αυτή την περίοδο. Κάθε άλλο ανήκει στο παρελθόν.

Κουνάει πέρα δώθε το κεφάλι της σαν να θέλει να αποτινάξει κάθε σκέψη. Το νερό ήδη αγκαλιάζει το σώμα της. Πόσο της αρέσει η αίσθηση αυτή. Κλείνει τα μάτια και ονειρεύεται τη μητέρα της. Είναι μέσα στην μπανιέρα κι εκείνη της τρίβει την πλάτη και της πειράζει τη μύτη γεμίζοντάς τη με σαπουνάδα. Βυθίζεται σε έναν ωκεανό εικόνων και μονολογεί:

«Μου φαινόταν αστείο, μαμά. Πολύ αστείο! Εσύ το καταλάβαινες και συνέχιζες να μου γεμίζεις όλο το μούτρο με σαπουνάδα. Ήξερες ότι δεν πρόκειται να με πειράξει. Το έλεγαν όλοι άλλωστε. Όχι πια δάκρυα. Κι εσύ το πίστευες, μαμά. Πίστευες ότι δεν θα κλάψω. Ότι δεν θα κλά-

ψω ποτέ, μαμά. Δεν ήταν αλήθεια. Έκλαψα. Έκλαψα πολύ, μαμά».

Επιστρέφει στην πραγματικότητα. Η πετσέτα είναι κρεμασμένη ακριβώς δίπλα στην μπανιέρα. Μόλις χθες έβαλε ένα καρφί για να μπορεί να την κρεμάει. Κουράστηκε να την ακουμπάει στον νιπτήρα. Η Φαίδρα είναι ιδιαίτερα ευλύγιστη με αποτέλεσμα να τη γεμίζει τρίχες. Ακόμα δεν τις έχει συνηθίσει. Ίσως και να μην τις συνηθίσει ποτέ. Ίσως τελικά να έπρεπε να πάρει σκύλο.

«Νιαaar» ακούγεται από το χολ. Η Λουκία σκέφτεται μήπως το τετράποδο πλασματάκι της διάβασε τη σκέψη της.

Κατευθύνεται προς το υπνοδωμάτιο για να φορέσει την πιτζάμα της. Βιάζεται γιατί νιώθει να κρύνει, οι θηλές της έχουν σκληρύνει. Ψάχνει μια συγκεκριμένη, είναι η αγαπημένη της. Έχει χρώμα κυπαρισσί. Δεν τη βρίσκει. Δεν τη βρίσκει πουθενά. Σηκώνει με μανία κάθε ρούχο και εσώρουχο που εμφανίζεται μπροστά της, αλλά μάταια. Θυμώνει. Πλησιάζει η ημερομηνία που της θυμίζει εκείνη τη μέρα. Τη μέρα που η μάνα της απαλλάχθηκε από την κόλαση.

Αποφασίζει να ανεβάσει τη θερμοκρασία του κλιματιστικού και μένει γυμνή. Προτού καθίσει στον καναπέ ανακούρκουδα, παίρνει από το ψυγείο τη σαλάτα Caesar's που παρήγγειλε χθες. Δεν είχε προλάβει να την τελειώσει. Είναι ακόμα νόστιμη, κάθε κομματάκι κοτόπουλου σκαλώνει για λίγο στη γλώσσα της και κατευθύνεται γρήγορα στο στομάχι της. Πεινάει τόσο που δεν μασάει καλά. Της είναι αδιάφορο. Αποδιώχνει στη στιγμή τη σκέψη πως αν τυχόν πνιγόταν δεν θα υπήρχε κανείς να τη βοηθήσει.

Ανοίγει την τηλεόραση, αν και τη σιχαίνεται. Δεν της αρέσει κανένα από τα προγράμματά της. Βρίσκει φοβερά αρνητική επιρροή όλες αυτές τις γεμάτες φώτα και γκλίτερ ζωές που προβάλλονται ασταμάτητα. Προσπαθεί να πατήσει το κουμπί που θα την κατευθύνει στο δευτερόλεπτο στη συνδρομητική. Κάτι δεν λειτουργεί. Βρίζει από μέσα της. Της αρέσει να βρίζει. Σμίγει τα φρύδια και παρατηρεί πως στις ειδήσεις αναφέρουν ότι...

Στάθης Φωτεινός

Ο Στάθης Φωτεινός είναι ένας πατέρας. Σωστότερα, ήταν. Έχει πέντε λεπτά που γύρισε στο σπίτι. Σκέφτεται αν πρέπει να γράψει στη γυναίκα του. Δεν ξέρει όμως τι. Από πού να αρχίσει; Δεν έχει ξανακηδέψει παιδί. Δεν είχε άλλη τέτοια εμπειρία. Πώς νιώθει ένας γονιός που αποχωρίζεται παντοτινά το σπλάχνο του;

Η κηδεία έγινε κανονικά. Ήρθαν όλοι οι συγγενείς και τον συλλυπήθηκαν, όπως άρμοζε σε έναν πατέρα που έχασε τον εξάχρονο γιο του.

Βγάζει ένα ποτήρι και ρίχνει μέσα δυο παγάκια. Το ουίσκι αγκαλιάζει τον πάγο και γλείφει κάθε σπιθαμή του. Κάποια σημεία του τα απαλείφει. Τα διαβρώνει. Πόσο εύκολα διαβρώνεται μια ύπαρξη;

Αναρωτιέται αν η κάσα του παιδιού πρόκειται να διαβρωθεί γρήγορα. Ανοίγει το συρτάρι και βρίσκει ένα μπλε τετράδιο. Στο εξώφυλλο γράφει «Ημερολόγιο». Το ανοίγει ελπίζοντας πως ίσως βρει κάτι που θα τον βοηθήσει να καταλάβει.

«Να καταλάβω γιατί έπρεπε να μας καταστρέψεις, Πετρία» ψιθυρίζει. «Να καταλάβω αν πρέπει να συνεχίσω να ζω, Πετρία».

Της απευθύνεται σαν να τον ακούει. Ψάχνει τα μάτια της για να γαντζωθεί από αυτά και να βουτήξει μέσα τους με την ελπίδα να καταλήξει στην ψυχή της. Σκουπίζει ένα δάκρυ που πήγε να γεννηθεί. Του παίρνει τη ζωή. Τραγική ειρωνεία. Αναρωτιέται αν η γυναίκα του βρίσκεται σε κάποιο κελί, αν έχει καταφέρει να μιλήσει, αν έχει παραδεχτεί ή αρνηθεί ό,τι της καταλογίζεται. Άραγε έχει τη δύναμη;

Δεν χάνει χρόνο και ανοίγει το ημερολόγιο, το οποίο δεν έχει ούτε αράδα γραμμένη. Είναι βέβαιος πως ήθελε να γράψει, μα δεν πρόλαβε. Ψάχνει στίλο, αλλά δεν βρίσκει πουθενά. Κοιτάζει τις φλέβες του. «Αρκεί το αίμα μου άραγε;» αναρωτιέται.

Αγαπημένη μου Πετρία, σου γράφω αυτό το γράμμα για να σου πω πως δεν έλειψες σε κανέναν πέρα από εμένα. Σε εμένα που σε αγάπησα όσο τίποτα στον κόσμο. Όχι. Σου λέω ψέματα. Συγγνώμη. Κάποιος έδειξε ενδιαφέρον. Ή μάλλον κάποια. Η Ντιάνα δεν σταμάτησε να με κοιτάζει στα μάτια όσο το παιδί μας έμπαινε όλο και πιο βαθιά στο χώμα. Και ξέρεις, δεν με κοιτούσε όπως κάθε φορά που περίμενε τη λιχουδιά με γεύση κάβουρα. Τώρα με κοιτούσε αλλιώς. Σαν να με ρωτούσε: «Πού είναι; Γιατί δεν είναι εδώ; Μήπως επειδή τα έκανα χωρίς να το θέλω πάνω στο χαλάκι; Αν είναι έτσι δεν θα το ξανακάνω, αλήθεια. Μόνο φέρ' την πίσω». Εμένα τα μάτια μου ήταν συνέχεια βουρκωμένα. Αλήθεια, αγάπη μου. Δεν κατάφερα να ανασηκώσω το βλέμμα μου κι ούτε να ευχαριστήσω όλους αυτούς που με ευγένεια μου χτυπούσαν την πλάτη απαλά. Το κάθε χτύπημα το ένιωθα σαν

μαστίγωμα. Από αυτά τα μαστιγώματα που σου αφήνουν σημάδια εφ' όρου ζωής και που δεν σβήνονται όση προσπάθεια και να καταβάλεις. Κάποια στιγμή θυμήθηκα τότε που ο Ορεστάκος ήταν μικρός και έκλαιγε τα βράδια που δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Δεν τα άντεχες εσύ αυτά, Πετρία μου. Έκλεινες τα αυτιά σου και αναλάμβανα εγώ. Θυμάσαι; Αλήθεια, είχες παράπονο;

ΟΙΜΩΓΗ

Οιμωγή σημαίνει κραυγή.
Κραυγή σπαραχτική.
Κραυγή εκκωφαντική.

Είναι, όμως, φορές που οι κραυγές
γίνονται συνώνυμο της σιωπής.
Ένας θάνατος που σπέρνει τη σιγή.

Ήρωες που κρύβουν το παρελθόν,
αρνούνται το παρόν και αγνοούν το μέλλον.
Μια νηνεμία που επικρατεί λίγο,
τόσο λίγο που δεν θα μπορέσει να συγκρατήσει
την καταιγίδα που έρχεται.

Ποιος είπε ότι μια μάνα δεν μπορεί να σκοτώσει;
Κι αν σκοτώσει, παύει να φέρει αυτή την ιδιότητα;

Λέξεις, υποσχέσεις και μυστικά σείουν το έδαφος.
Ένα έδαφος που καταρρέει και τότε φθάνει αυτή.

Η ΟΙΜΩΓΗ.

«Ένα ρυθμικό θρίλερ, όπου δεν υπάρχει
τίποτα περιτό».

Αλέξανδρος Διακοσάββας,
δημοσιογράφος, διευθυντής σύνταξης LIFO